

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **JUDr. F. M.**, narozený X,
bytem X, X,
zastoupen advokátkou Mgr. Dagmar Vrbovou,
sídlem Lazarská 11/6, Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**,
sídlem Škroupova 18, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-DSH/3977/20 ze dne 14. 5. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Městského úřadu Přeštice č. j. PR-OSD-SCH/3785/2020 ze dne 31. 1. 2020 byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v souvislosti s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 16. 3. 2019 v ul. Hlávková v Přešticích překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 11 km/hod., neboť mu v úseku s nejvyšší

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dovolenou rychlostí 50 km/hod. byla naměřena rychlost 61 km/hod. Městský úřad za tento přestupek uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč. Odvolání žalobce žalovaný zamítl rozhodnutím č. j. PK-DSH/3977/20 ze dne 14. 5. 2020 a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že důkaz získaný měření rychlosti pořídil prvostupňový správní orgán nezákonným způsobem. S odkazem na § 79a zákona o provozu na silničních komunikacích vyžaduje Policie České republiky plán měření rychlostí od městské policie pro konkrétní měsíc vždy do 25. dne v měsíci předešlém. Žalobce spáchal tvrzený přestupek v březnu 2019. Na březen 2019 oznámil vedoucí strážník přeštické městské policie měření rychlostí e-mailem ze dne 1. 3. 2019. Na tento e-mail pracovník Policie ČR zareagoval odpovědí „Bereme na vědomí.“ Takové sdělení podle žalobce znamená pouhé potvrzení o přijetí e-mailu, nikoli změnu podmínek měření. Dále žalobce namítl, že žalovaný prokazatelně nesplnil podmínku měření ve vzdálenosti větší než 150 m od dopravní značky označující začátek obce. Ve správním spise chybí důkaz o vzdálenosti ve vztahu k poloze vozidla. Vzdálenost sice prvostupňový správní orgán dovozoval pomocí silničního laserového rychloměru a mechanického krokoměru, ovšem v prvním případě existuje prodleva mezi počátkem vysílání signálu a přijetím signálu odraženého a ve druhém případě hovoří odchylka měření ve prospěch žalobce. Rovněž žalobce namítl, že nebyla prokázána totožnost osoby páchající přestupek. Tuto nejasnost neodstranil videozáznam ani výslech svědků – zasahujících strážníků. Oba svědci jen reprodukovali skutečnosti, s nimiž se dříve seznámili prostřednictvím úředního záznamu, fotografie z měřicího zařízení, resp. z videozáznamu. Zároveň si oba svědci nedokázali vybavit, co dělali v jiné dny kritického období. Na straně prvostupňového správního orgánu se přitom ve správním řízení vyskytovaly rozpory ohledně počtu a složení osob ve vozidle. To činí podklady prvostupňového správního orgánu nespolehlivými. Tento orgán též pochybil neprovedením výslechu svědků, přestože ho žalobce navrhl. Z kamerového záznamu nevyplývá, že by strážníci měli vozidlo žalobce stále v dohledu. Navržené svědci by mohli zpochybnit verzi správního orgánu o osobě řidiče. Proto by navržený důkaz nebyl nadbytečný. Závěrem žalobce namítl neuspokojivé vypořádání se prvostupňového správního orgánu s námitkou podjatosti. Vzhledem k tomu, že měření rychlosti mohlo probíhat nezákonně, mohlo z něho plynout bezdůvodného obohacení města Přeštice. Bylo tudíž na místě pochybovat o nepodjatosti úředních osob působících u přeštického městského úřadu.
3. Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzdálenost měření ověřilo několik na sobě nezávislých měřicích metod, včetně map GIS či katastrálních map, a vždy s prakticky totožným výsledkem. Stran osoby řidiče rychle jedoucího vozidla ani sám žalobce nepředestřel žádnou alternativní verzi skutkového děje, jež by se mohla stát předmětem dokazování.

Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná. Ve věci nevznikly důvodné pochyby o tom, že žalobce řídil, a že měření rychlosti proběhlo v souladu požadavky Policie ČR. Veškeré námitky žalobce ostatně dostatečně vypořádalo již rozhodnutí žalovaného, takže by na něj stačilo odkázat.
5. Podle § 79a zákona o pozemních komunikacích je obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel, tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií a přitom postupuje

v součinnosti s policií.

6. Měření obecní policie proběhlé na místě určeném Policií ČR nebo bez součinnosti s ní, je ve správním soudnictví obvykle považováno za nezákonné. (např. rozsudky NSS č. j. 9 As 274/2016-37 ze dne 1. 6. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32 ze dne 22. 11. 2017). V souzené věci však městská policie postupovala v souladu se zákonem. V řízení totiž bylo prokázáno, že k měření došlo na místě určeném Policií ČR i za součinnosti s ní.
7. Nedůvodná je námitka žalobce, že opožděné předložení měsíčního plánu měření ze strany městské policie představuje porušení zákonného požadavku součinnosti. Důvod stanovené podmínky předložení plánu měření do 25. dne v měsíci totiž policie jednoznačně vymezila jako předcházení duplicity v měření městskou a policií a Policií ČR (č. l. 8 *verte* správního spisu). Za toho stavu byl požadavek součinnosti naplněn, i když k předložení plánu měření došlo opožděně až 1. 3. 2019. To platí tím spíše, že tento plán byl obratem akceptován Policií ČR. Stalo se tak navíc do jedné minuty, což odpovídá jak výpovědi svědka (č. l. 111 *verte* správního spisu), tak textu e-mailu městské policie, podle něhož k opožděnému zaslání došlo po domluvě s dopravním inspektorátem (č. l. 10 *verte* správního spisu). Nepřesvědčivé tak je tvrzení žalobce, že plán měření ve skutečnosti nebyl akceptován, nýbrž Policie ČR pouze oznamovala přijetí tohoto sdělení. Nedávalo by to ostatně ani žádný smysl. I kdyby tomu však tak bylo, lze odkázat na závěry žalovaného: účel podmínky součinnosti byl zachován (opožděným předložením plánu měření dne 1. 3. nemohlo dojít k duplicitě měření dne 16. 3.) a je především na Policii ČR, zda akceptuje postup městské policie. Jestliže Policie ČR stanovila podmínky nad rámec zákonných požadavků, může také netrvat na jejich splnění. Je tedy především na jejím uvážení, co je dostatečná součinnost. Ze sdělení na č. l. 103 správního spisu pak plyne, že ani samotná Policie ČR si není vědoma skutečností, které by splnění požadavku součinnosti zpochybňovaly.
8. V řízení bylo také nepochybně prokázáno, že k měření rychlosti došlo ve vzdálenosti 150 metrů a více od značky „Začátek obce“. Vzdálenost vozidla žalobce byla zjištěna několika různými, vzájemně nezávislými způsoby (měřením na několika mapách, měřením v terénu při místním šetření, zohledněním vzdálenosti označené rychloměrem od stanoviště rychloměru, svědeckou výpovědí). Jakkoliv žalobce s těmito skutkovými závěry správních orgánů nesouhlasil, nepředložil žádnou ucelenou, smysluplnou argumentaci, která by je vyvracela. Proto lze jen stručně uvést, že jeho úvahy o prodlevě měření vyvrátily již správní orgány, a úvahy o tom, že oprávněná úřední osoba není schopna vzdálenost změřit pomocí mechanického krokoměru, mohl vyvrátit sám, kdyby při místním šetření přítomným úředním osobám předvedl, jak lépe krokoměr užívat.
9. Bez důvodných pochyb byla zjištěna i totožnost řidiče. Žalobce v této otázce opět argumentoval jen obecně, takže vlastně není zřejmé, co se snaží naznačit. Z videozáznamu městské policie je zřejmé, že žalobce vystoupil z místa řidiče. Na toto místo se mohl dostat jen třemi způsoby: (1) řídil od počátku a řídil tedy i v době, kdy byl vůz změřen městskou policií; (2) vyměnil si místo s řidičem po změření rychlosti, ale ještě před tím, než změřené vozidlo dojelo k hlídce městské policie, tj. někde ve vzdálenosti 130 metrů od rychloměru; (3) vyměnil si místo s řidičem za jízdy poté, co vozidlo bylo změřeno a minulo hlídku městské policie.
10. V první z těchto možností nevznikají pochybnosti o totožnosti řidiče: osoba vystupující po zastavení vozidla z místa řidiče bývá za obvyklého běhu věcí řidičem. Zbylé dvě možnosti – předpokládající výměnu s řidičem – žalobce nijak netvrdil, a to ani na místě

zastavení městskou policií, ani před soudem. Obecně tak lze uvést, že druhá z těchto možností nemá oporu v žádných důkazech, naopak ji svědecké výpovědi strážníků vyvracejí (č. l. 111, 115 *verte*). Třetí z těchto možností pak je krajně nepravděpodobná, protože po celou dobu jízdy od setkání s vozem městské policie byl vůz žalobce na videozáznamu. Z něj jednak žádná výměna míst nevyplývá, jednak by šlo o jednání hrubě ohrožující nejen posádku vozidla, ale i ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Z toho důvodu je nelze považovat za jakkoliv pravděpodobné, a to tím spíše, že žalobce v žalobě nic takového výslovně netvrdil.

11. O totožnosti řidiče tak v přestupkovém řízení neexistovaly důvodné pochybnosti. Správní orgány proto správně neprovedly důkazy svědeckou výpovědí členů rodiny žalobce, neboť skutkový stav byl již zjištěn a další důkaz v této otázce byl nadbytečný, popřípadě irelevantní (otázka počtu cestujících ve vozidle totiž nemá vliv na zjištění žádného ze znaků skutkové podstaty přestupku). Teprve kdyby žalobce toto zjištění skutkového stavu relevantně zpochybnil (např. jasně označil řidiče i místo a způsob výměny s ním), mělo by význam vést k totožnosti řidiče další dokazování. Samotný výslech spolucestujících členů rodiny by ovšem k jednoznačnému zjištění totožnosti řidiče nestačil. S ohledem na okolnosti spočívající zejména v obtížnosti výměny za jízdy (a její nesmyslnosti jen kvůli banálnímu přestupku) by dokazování muselo být doplněno i o zjištění, zda by výměna s řidičem byla prakticky možná, tedy provedením rekonstrukce či vyšetřovacího pokusu.
12. Zbylé námitky žalobce směřovaly proti vypovídací hodnotě svědků – zasahujících strážníků městské policie – a celkově proti postupu oprávněných úředních osob, které měly být podjaté pro svůj zaměstnanecký poměr k městu Přestice, které má ekonomický zájem na rozhodnutí o přestupku. Ani tyto námitky nejsou důvodné.
13. Věrohodností výpovědi zasahujících strážníků se žalovaný zabýval dostatečně. Přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti o 11 km/h je co do skutkového stavu obvykle banální, bez výrazných odlišujících okolností. Tomu ostatně odpovídá sdělení svědka, že jich řeší stovky ročně. To ovšem nijak nezpochybňuje, že strážník je schopen po osvěžení paměti věrohodně vypovídat k věci v tom smyslu, zda probíhala standardně a zda se nevyznačovala něčím zvláštním. Jestliže městská policie na daném místě měří opakovaně, její strážníci znají místní poměry, tedy i významné poměry vzdálenosti a místa, kde by mohlo dojít k výměně řidičů. Není tedy důvod jim nevěřit, pokud vypoví, že rychlost vozidla žalobce změřili až v místě, o němž ví s jistotou, že je dále než 150 metrů od značky „Začátek obce“ a že k výměně řidičů nedošlo. To platí tím spíše, že tato výpověď nebyla ve věci osamocená, ale zapadala do řady dalších důkazů.
14. Podjatost úředních osob jen proto, že pokuta je příjmem obce, byla ve správním soudnictví opakovaně řešen s výsledkem, že to samo o sobě pojatost nezpůsobuje (např. rozsudky NSS č. j. 1 As 55/2012-32 ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 508/2019-28 ze dne 4. 6. 2020, č. j. 10 As 37/2019-40 ze dne 7. 7. 2020). Po právu je též konstatování žalovaného, že tuto námitku žalobce uplatnil pozdě, neboť tak neučinil bez zbytečného odkladu (a to i pro případ, že by to bylo posuzováno až od doručení předvolání k ústnímu jednání o přestupku – stále jde o více než dva týdny). S tím žalobce sice nesouhlasil, nad rámec prostého opačného náhledu však nepředložil žádnou konkrétní argumentaci, která by závěr žalovaného vyvracela. K žádné vadě řízení tedy nedošlo, nehledě na to, že by jen stěží mohla mít vliv na rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 17 A 85/2019-35 ze dne 31. 7. 2020).

Závěr

15. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným a že jeho rozhodnutí je zákonné. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. července 2021

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce